

De stenendelvers. Een kerstspreekje

Woord vooraf

Lieve kinderen,

Hier dan een sprookje, speciaal voor jullie. Laat papa en mama het maar aan jullie voorlezen, en als papa en mama dan beginnen te huilen, en snotten: “Ja, dat moeten wij ook doen, wij zijn ook zielig”, geef ze dan maar een stevige knuffel, want papa en mama hebben het dan op hun werk erg zwaar om de centjes te verdienen. Maar... misschien kan dit sprookje ze op een idee brengen hoe hun problemen op te lossen. En dan wordt het toch een gelukkig Kerstfeest!

De schrijvers.

Het sprookje

Ver weg, ergens heel diep in de bergen, woonde eens een nijver dwergenvolk. Van vroeg tot laat werkten ze in de gangen en grotten die ze zelf in de rotsen hadden uitgehouwen. Iedere dag weer klauterden ze in alle vroegte uit hun bedjes, staken even hun hoofd onder de pomp, en aten daarna een groot bord gortepap. Dan zochten ze snel hun gereedschap bij elkaar en kijk, daar gingen ze onder vrolijk gezang welgemoed op pad, ieder groepje van zo'n vijftien dwergen naar zijn eigen gang of grot. Al snel weergalmde de berg van hun nijver gegraaf en gehak, en zo vloog de dag om. Moe maar voldaan keerden de dwergen bij het vallen van de avond naar huis terug, en aten dan soep met brood, en daarna, ach, een dwerg is ook maar een dwerg, dronken ze een paar pullen gerstenbier, en zongen nog een lied. Maar al snel vielen de oogjes toe, en trouwens, morgen beloofde het weer een drukke dag te worden, vol werk. Men doofde de kaarsen en niet veel later kropen de dwergen onder de warme wol.

Zo verstreken de jaren, en de dwergen waren gelukkig en tevreden. Ze deden niets liever dan lekker hard werken, en wie teveel tijd verspilde aan oppervlakkig geklets en andere loze praat, die kreeg het na een tijdje moeilijk en deed er op den duur maar beter aan een andere grot of gang op te zoeken. “Praatjes vullen geen gaatjes,” merkte Jodocus, de oudste der dwergen op, en de andere dwergen van zijn groepje gaven hem groot gelijk.

* * *

Maar op een kwade dag ging het helemaal mis. Ergens hoog in de berg zetelde de Opperraad van Dwergen. Normaal gesproken had men daar weinig hinder van, want verstand van delven (de *core-business* van de dwergen) had de Raad niet zo, en zolang men zich maar niet met het werk zelf bemoeide, vonden de meeste dwergen het wel best. “Leven en laten leven,” zo vatte Jodocus (hij was, zullen jullie onderhand wel begrepen hebben, een wijze dwerg) het namens iedereen samen.

Maar sinds kort waren er nieuwe leden in de Raad gekomen. Wie ze had benoemd, niemand die het kon zeggen, maar goed, opeens waren ze er, en niemand wist precies hoe ze weer weg te krijgen. Had de Raad alles bij het oude gelaten, er zou niets aan de hand zijn geweest. Maar nee, de Raad had iets volkomen nieuws verzonnen. Jodocus vouwde tijdens de theepauze een papiertje open en las aan de andere dwergen van zijn groepje voor:

Beste dwergen.

Graven, hakken, delven, bikken, sjouwen en ploeteren. De Raad beseft veel van jullie te eisen. Targets en deadlines, maar komt daarbij de dwerg achter de medewerker genoeg aan bod? Is er ruimte voor gevoelens, kun je successen (of je fouten!) wel met anderen delen, wat vindt jij van het team, maar ook: wat vindt het team van jou? Hoe verloopt eigenlijk de samenwerking, en wat te denken van de interne communicatie? Kan die beter? Wordt er voldoende gesproken over de kwetsbare kanten van iedere dwerg, stel je je als dwerg kwetsbaar genoeg op, vraag je ook aan andere dwergen om dat te doen? Volgende week gaat iedereen acht dagen op training in een externe grot om hier, onder leiding van een teamcoach (Ludovicus), fijn over te praten. Emoties zijn niet eng; toon ze! Het is jullie training; ieder team heel veel succes!

De Opperraad van Dwergen.

Grote verslagenheid maakte zich van de dwergen meester. Acht dagen niet delven! Wanneer kon dat worden ingehaald? Desgevraagd moest Jodocus melden dat het bericht hierover geen mededelingen verstrekke. Die avond lieten de dwergen na het eten hun bier (waar ze anders zo gek op waren) verschalen en dronken ze niet. Gezongen werd er ook al niet. Iedereen zweeg. Ook Jodocus keek somber. Was hier dan niets aan te doen? Lange tijd zat hij in diep gepeins verzonken. Toen kreeg hij een idee.

* * *

De volgende morgen kwam er bij de Opperraad van Dwergen een e-mail binnen, met de volgende tekst:

Aan: Opperraad van Dwergen

Waarde Opperraad,

Tot mijn bevreemding en ongenoegen verneem ik zojuist, dat de aflevering van de door mij bij U bestelde lading bergstenen en –keien een vertraging van minstens acht werkdagen zal ondervinden. Ik vind dit onacceptabel, en deel U mede, dat, mocht ik de stenen niet binnen de afgesproken termijn in mijn bezit hebben, ik U zal komen opzoeken, en U stuk voor stuk de puntmutsen tot uw knieën over Uw oren zal komen trekken.

Met vriendelijke groeten,

Kees, de Reus.

Nog dezelfde dag kregen de dwergen een nieuw bericht van de Opperraad van Dwergen. Weer was het Jodocus die het aan zijn collega's voorlas:

Sorry,

Omdat de teamcoach Ludovicus door omstandigheden is verhinderd (vermoedelijk heeft hij iets verkeerd gegeten) kan de geplande communicatietraining van jullie team voorlopig geen doorgang vinden. Wij vertrouwen op jullie begrip.

De Opperraad van Dwergen.

Natuurlijk waren de dwergen over deze gang van zaken buitengewoon tevreden, vooral Jodocus, die (zoals jullie allang begrepen hebben) de e-mail aan de Opperraad van Dwergen zelf verstuurd had. Voldaan knikten ze elkaar toe, pakten toen hun gereedschappen op en marcheerden opgewekt naar hun werk.

Die avond haalden de dwergen in wat ze de avonden ervoor aan bier hadden laten staan. Ze dronken hun pullen leeg, zongen hun liederen en wensten elkaar een mooie Kerst. En wat er verder met Ludovicus gebeurde? Hij vertrok ontstemd naar een ver land, en van hem werd gelukkig nooit meer iets vernomen.

Een gelukkig kerstfeest!

Einde

Capelle a/d IJssel en Rotterdam, december 2007.